

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Vinohradská 3217/167, Praha, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 935/13, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2020, č. j. 14 A 181/2018 - 36,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 12. 6. 2018, č. j. UOOU-12027/17-24.

[2] Tímto rozhodnutím předsedkyně žalovaného zamítla rozklad stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2018, č. j. UOOU-12027/17-14, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za spáchání přestupku podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), kterého se dopustila tím, že dne 20. 11. 2017 v čase 19:25 v pořadu Krimi zprávy zveřejnila informace o zdravotním stavu osoby svědka a poškozeného v trestním řízení (subjektu údajů) společně s jeho jménem (včetně informace o tom, že jde o nově změněné jméno) a informaci o jeho předchozím odsouzení, čímž zpracovala citlivé údaje bez souhlasu subjektu údajů, přičemž se nejednalo o některý z případů podle § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů, ve kterém by souhlas subjektu údajů nebyl nezbytný.

[3] Stěžovatelka uvedeného dne odvysílala reportáž situovanou v budově odvolacího trestního soudu, která se týkala trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci (AIDS). Odvolací soud zprostil viny obžalovaného, a to dle reportáže proto, že poškozený a svědek (subjekt údajů) byl shledán nevěrohodným. Ten se podle své výpovědi měl od obžalovaného nakazit virem HIV. Stěžovatelka konkrétně v reportáži uvedla: „[...] *Jednoba z těchto partnerů prý jen shodou okolností nenakazil, druhého ale údajně ano a v současnosti už trpí nemocí AIDS. S.(obviněný; poznámka soudu) ale důrazně popírá, že by s tímto mužem měl někdy pohlavní styk. A částečně za pravdu dnes dal S. i znalec z oboru psychologie. Korunního svědka, který se mimochodem nedávno přejmenoval na J. D., označil za nevěrohodného. Lidově řečeno nevyprávěl pravdu o tom, co se stalo. Mimochodem dokládá to i jeho trestní rejstřík, kdy byl celkem čtrnáctkrát trestáný pro majetkovou trestnou činnost.*“

[4] Po odvysílání uvedené reportáže podala žalovanému podnět k zahájení přestupkového řízení Česká společnost AIDS pomoc, z. s. Žalovaný uložil stěžovatelce pokutu ve výši 20 000 Kč, neboť stěžovatelka zveřejnila údaje o zdravotním stavu a předchozím odsouzení subjektu údajů (tj. citlivé údaje), přičemž uvedla jméno subjektu údajů společně s informací, že se jedná o nově používané jméno, aniž by disponovala jeho souhlasem. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka rozklad, který předsedkyně žalovaného zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] Proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného podala stěžovatelka žalobu. Namítala, že informace o subjektu údajů zveřejnila ve veřejném zájmu, a to v rámci reportáže o trestním řízení, ve kterém vystupoval subjekt údajů jako poškozený a svědek. Reportáž se týkala trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci (AIDS), přičemž v řízení u odvolacího soudu vyšlo najevo, že subjekt údajů touto nemocí skutečně trpí, avšak byl soudem shledán jako nevěrohodný. Přestože subjekt údajů trestní řízení původně sám inicioval, ukázalo se, že šlo pravděpodobně o smyšlené obvinění, proto stěžovatelka musela podat divákům informace tak, aby si o celé kauze mohli učinit vlastní úsudek. Musela tedy vysvětlit, proč byl rozsudek soudu (oproti původnímu odsuzujícímu) zprošťující, neboť jako provozovatel televizního vysílání informuje veřejnost o celospolečensky významném dění, do čehož nepochybně spadá také kriminální činnost. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí neprovedl test proporcionality a bezdůvodně upřednostnil právo na ochranu soukromí před právem na svobodu projevu. Stěžovatelka také zdůraznila, že subjekt údajů informace o svém zdravotním stavu i předchozím odsouzení sám zveřejnil, neboť je uvedl při výslechu před soudem, kterého se účastnila také veřejnost, vč. stěžovatelky, která průběh řízení u soudu natáčela. Závěrem také uvedla, že subjektu údajů plně postačovaly prostředky soukromoprávní ochrany, proto nebylo namístě zahajovat přestupkové řízení.

[6] Městský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že stěžovatelka zveřejnila citlivé údaje (údaj o zdravotním stavu a předchozím odsouzení) o subjektu údajů v rozporu s § 9 zákona o ochraně osobních údajů, neboť nedisponovala jeho souhlasem a na zveřejnění se nevztahovala žádná z výjimek uvedených v § 9 písm. b) až i) téhož zákona. Zřetelně zmínila jeho jméno, včetně informace o tom, že se jedná o jméno nově používané. Předmětné informace si tak divák mohl snadno přiřadit ke konkrétnímu člověku, takže dopad jejich zveřejnění do soukromí subjektu údajů byl nemalý. Městský soud dodal, že pro stěžovatelkou deklarovaný cíl reportáže (informování veřejnosti) by postačovalo uvést, na základě jakých skutečností byl vydán zprošťující rozsudek a o subjektu údajů postačovalo hovořit jako o svědku a poškozeném, aniž by bylo zmíněno jeho jméno. Přestože žalovaný neprovedl test proporcionality, zásadní je dle městského soudu ta skutečnost, že se jejich střetem výslovně zabýval. Jak právo na ochranu soukromí, tak právo na svobodu projevu podléhají určitým omezením (nejsou absolutní). Jelikož šlo o citlivé údaje týkající se zdravotního stavu a předchozího odsouzení, neexistoval žádný

pokračování

veřejný zájem na tom, aby stěžovatelka tyto údaje zveřejnila ve spojitosti s konkrétním jménem subjektu údajů. Na tom nic neměnilo ani to, že subjektem údajů byla pravděpodobně osoba, která jiného krivě obvinila z šíření nakažlivé lidské nemoci. Výpověď učiněnou před soudem nelze podle názoru městského soudu považovat za dobrovolné zpřístupnění informací široké veřejnosti, tj. zveřejnění informací samotným subjektem údajů ve smyslu § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů, neboť subjekt údajů vystupoval v pozici svědka, který má v trestním řízení povinnost vypovídat pravdu a nic nezamlčovat; šlo tedy o plnění zákonem stanovených povinností. K možnostem ochrany skrze civilněprávní prostředky městský soud uvedl, že ochrana soukromí je prováděna jak ve formě soukromoprávní, tak i veřejnoprávní, předměty této ochrany však nelze ztotožňovat. Uplatnění veřejnoprávní ochrany nelze podmiňovat předchozím využitím soukromoprávních prostředků ochrany. Městský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[7] Rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdůraznila, že obě práva (právo na svobodu projevu i ochranu soukromí) jsou rovnocenná. Nelze proto pouze odkazovat na zákon o ochraně osobních údajů a fakticky upřednostňovat právo na ochranu soukromí před právem na svobodu projevu. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019, č. j. 25 Cdo 3988/2018 - 274, týkající se ochrany osobnosti a práva na informace. Opětovně namítala, že správní orgány neprovedly test proporcionality, který slouží k vyřešení kolize dvou ústavně zaručených práv. Subjekt údajů podle názoru stěžovatelky údaje zveřejnil při veřejném soudním jednání, přičemž trestní řízení také sám inicioval. Pakliže by to neucínil, k žádnému zveřejnění osobních údajů by nedošlo. Subjektu údajů na uplatňování svých práv ani nezáleželo, neuplatnil nárok na náhradu způsobené škody, nebránil se civilní žalobou a nedošlo k jeho stigmatizaci. Podnět k zahájení přestupkového řízení nepodal subjekt údajů, ale Česká společnost AIDS pomoc, z. s. Odůvodnění městského soudu, že se jednalo o plnění povinností vůči trestnímu soudu, proto nepovažovala za dostatečné.

[8] Dále v kasační stížnosti namítala, že v rámci své podnikatelské činnosti vytváří zpravodajské pořady, na které se vztahuje zpravodajská licence podle § 89 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Uvedla, že v rámci denního zpravodajství není fakticky možné získávat od každého subjektu údajů jednotlivý souhlas, neboť to by nezohledňovalo speciální povahu rychlého informování veřejnosti a jednalo by se o omezení zpravodajské činnosti. Stěžovatelka musela divákům vysvětlit, z jakého důvodu soud druhého stupně změnil právní posouzení věci tak, aby nebyla narušena důvěra společnosti v soudní rozhodování. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) zrušil také rozhodnutí správního orgánu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon o ochraně osobních údajů stanovoval míru přípustnosti zásahu do soukromí osoby. Stěžovatelka zpracovávala osobní údaje, aniž by k tomu měla řádný právní titul. Přestože ne každé zveřejnění osobních údajů představuje zásah do soukromí, v daném případě se jednalo o zásah neoprávněný. Ustanovení § 89 občanského zákoníku umožňuje pořídit podobiznu, zvukový nebo obrazový záznam bez svolení člověka pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství, a to přiměřeným způsobem. V dané věci však stěžovatelka zveřejnila údaje o zdravotním stavu a předchozím odsouzení konkrétního člověka. Pro pochopení reportáže přitom nebylo uvedení konkrétního jména potřebné. Nad rámec pak žalovaný uvedl, že zveřejnění těchto údajů by neobstálo ani ve světle aktuální právní úpravy. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[10] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalovaného replikou, ve které zopakovala své námitky uvedené v kasační stížnosti. Znovu uvedla, že právním titulem pro zveřejnění údajů disponovala, neboť se jednalo o údaje, které subjekt údajů sám dříve zveřejnil. Zopakovala také, že podnět k zahájení přestupkového řízení nepodal subjekt údajů. Společenská škodlivost přestupku nadto vůbec nebyla dána, neboť subjekt údajů nevyprávěl v trestním řízení pravdivě.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou věci je naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého se právnická osoba jako správce nebo zpracovatel dopustí přestupku tím, že „*zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9).*“ Stěžovatelka naplnění této skutkové podstaty rozporovala nejprve námitkou, že právo na ochranu osobních údajů bylo bezdůvodně upřednostněno před svobodou projevu. K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[14] Listina základních práv a svobod garantuje v čl. 10 odst. 1 každému právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle odstavce druhého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Třetí odstavec pak zakotvuje právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Svoboda projevu je zaručena v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze však podle čl. 17 odst. 4 Listiny omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (důraz přidán Nejvyšším správním soudem).

[15] Již Listina základních práv a svobod ve svém čl. 17 odst. 4 počítá s omezením svobody projevu z důvodu ochrany práv a svobod druhých, tedy i v zájmu práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním a zveřejňováním osobních údajů. Ochrana osobních údajů, jakožto nedílná součást práva na ochranu soukromí, tak představuje legitimní omezení svobody projevu. Toto omezení může být jak soukromoprávní, tak i veřejnoprávní povahy. Soukromoprávní prostředky ochrany soukromí a osobnosti obsahuje zejm. občanský zákoník. Veřejnoprávní omezení svobody projevu představoval v době, kdy stěžovatelka reportáž vysílala, právě zákon o ochraně osobních údajů. Tato úprava přitom nenahrazuje soukromoprávní instituty ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, ani jejich využití nevylučuje. Existence soukromoprávních i veřejnoprávních omezení svobody projevu, resp. zakotvení soukromoprávních i veřejnoprávních prostředků ochrany osobních údajů zdůrazňuje skutečnost, že tato ochrana má celospolečenský význam, a je proto v zákonem vymezeném rozsahu i pod kontrolou státu, který může plnění povinností adresátů norem vynucovat a jejich porušování sankcionovat. Zákon o ochraně osobních údajů tak stanovuje podmínky, za kterých je možné osobní údaje zpracovávat.

[16] V souladu s § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel

pokračování

systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Jde zejm. o shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úpravu nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměnu, třídění nebo kombinování, blokování a likvidaci. O tom, že stěžovatelka údaje zpracovávala, není v projednávané věci sporu. Spornou není ani otázka, zda stěžovatelka naplňuje definici správce osobních údajů – stěžovatelka je subjektem, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj [srov. § 4 písm. j) tohoto zákona]. Spornou je však otázka, zda zpracování prováděla oprávněně, tj. právě v zákonem stanovených mezích.

[17] Údaj o nakažení konkrétní osoby virem HIV je podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů citlivý údaj, neboť vypovídá o zdravotním stavu. Stejně tak je za citlivý považován údaj vypovídající o odsouzení za trestný čin. Zpracování citlivých údajů upravoval podle právní úpravy rozhodné pro projednávanou věc § 9 zákona o ochraně osobních údajů. Ten obsahuje výčet právních titulů, které správci umožňují tyto údaje zpracovávat (tj. i zveřejnit). Základním pravidlem dle tohoto ustanovení je existence výslovného souhlasu subjektu údajů – fyzické osoby, k níž se údaje vztahují [viz § 9 písm. a) uvedeného zákona], přičemž existenci souhlasu musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Pakliže správce výslovným souhlasem subjektu údajů nedisponuje, i přesto může citlivé údaje zpracovávat, je-li naplněna některá z hypotéz § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů.

[18] Podle § 9 písm. g) tohoto zákona je možné citlivé údaje zpracovávat, jestliže „*se zpracování týká osobních údajů zveřejněných subjektem údajů*“. Stěžovatelka přitom namítala, že šlo právě o tento případ, neboť subjekt údajů uvedl citlivé údaje při svém výslechu v průběhu řízení u trestního soudu, kde stěžovatelka celou reportáž natáčela. S touto argumentací Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[19] Ustanovení § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů míří na situace, ve kterých sám subjekt údajů citlivé informace o své osobě zveřejnil. Tato úprava vychází z předpokladu, že vzdá-li se subjekt údajů výslovně ochrany poskytované zákonem tím, že vlastní citlivé údaje zveřejní, není pro jejich další zpracování jinými subjekty důvodné požadovat získání jeho výslovného souhlasu. Za zveřejnění citlivých údajů samotným subjektem údajů ve smyslu § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů však nelze považovat poskytnutí těchto dat při podání svědecké výpovědi v trestním řízení, jak zcela správně uzavřel městský soud, a to ani tehdy, účastnila-li se jeho výslechu veřejnost, viz dále.

[20] Podle § 97 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, je každý povinen se dostavit na předvolání a vypovídat jako svědek o tom, co je mu známo o trestném činu a o pachateli nebo o okolnostech důležitých pro trestní řízení. Při svém výslechu má svědek v trestním řízení (na rozdíl od obviněného) povinnost vypovídat úplnou pravdu a nic nezamlčet, o čemž musí být také řádně poučen (§ 101 odst. 1 trestního řádu). Odepřít výpověď má právo pouze v zákonem přesně definovaných případech – viz § 100 trestního řádu. Uvedení nepravdy o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí, nebo její zamlčení zákon trestá jako trestný čin křivé výpovědi – srov. § 346 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Podání svědecké výpovědi v trestním řízení lze proto označit za plnění zákonem stanovené povinnosti.

[21] V projednávané věci subjekt údajů dle stěžovatelkou odvyšlané reportáže vypovídal jako svědek (a současně poškozený) o skutečnostech týkajících se trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci (AIDS). Z jeho výpovědi mělo vyjít najevo, že se od obžalovaného nakazil virem HIV a trpí onemocněním AIDS. Lze tedy konstatovat, že se s ohledem na dané trestní řízení (obžalovaný byl stíhán právě za šíření nemoci AIDS) jednalo o okolnost, která měla podstatný význam pro rozhodnutí, jak předpokládá § 346 trestního zákoníku. Subjekt údajů byl proto

při svém výsledku tyto skutečnosti povinen soudu sdělit. Již z tohoto důvodu nelze přistoupit na výklad předestřený stěžovatelkou, že se jednalo o dobrovolné zveřejnění. Zveřejnění citlivých údajů samotným subjektem ve smyslu § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů je v tomto kontextu nezbytné vykládat naopak restriktivně. Na tom nic nemění ani skutečnost, že soud rozhodující v trestní věci nerozhodl o vyloučení veřejnosti, neboť veřejnost je jednou ze základních zásad, na kterých je soudnictví obecně založeno. To však v žádném případě neznamená, že osoby účastníci se veřejného hlavního líčení mohou citlivé údaje, které při hlavním líčení zazní, bez dalšího zveřejňovat a šířit. V opačném případě by bylo zveřejnění citlivých údajů podmíněno závěrem trestního soudu o tom, že důvody pro vyloučení veřejnosti nejsou dány, nikoli dobrovolným rozhodnutím subjektu údajů, jehož se citlivé údaje poskytované soudu při výsledku týkají.

[22] Nastíněný výklad podporuje také znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, z něhož § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů vycházel (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 439/2000 Sb., kterým se mění zákon o ochraně osobních údajů, sněmovní tisk č. 508/0, 4. volební období, 2002-2006, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky) a na který také zcela případně odkázal městský soud. Podle čl. 8 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice se zákaz zpracování údajů týkajících se mj. zdraví a sexuálního života nepoužije, pokud se zpracování „*týká údajů očividně zveřejňovaných subjektem údajů*“, důraz přidán Nejvyšším správním soudem. Sdělení údajů trestnímu soudu při svědeckém výsledku však rozhodně nelze hodnotit jako očividné zveřejňování údajů o své osobě, nýbrž toliko jako plnění zákonem stanovené povinnosti.

[23] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatelka nebyla oprávněna zveřejnit v rámci reportáže v pořadu Krimi zprávy údaje týkající se zdravotního stavu a předchozího odsouzení subjektu údajů s uvedením jeho jména, včetně informace o tom, že se jedná o jméno nově používané, tj. zveřejnit citlivé údaje ve vztahu ke konkrétně identifikované osobě. Subjekt údajů výslovný souhlas s jejich zveřejněním nedal a tyto údaje sám dříve nezveřejnil ve smyslu § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů. Odvysláním reportáže tak nepřípustně zasáhla do práva na ochranu osobních údajů dotčené osoby (subjektu údajů), v důsledku čehož se dopustila přestupku podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

[24] Nelze pak souhlasit s tvrzením stěžovatelky o tom, že společenská škodlivost přestupku nebyla vůbec dána, neboť subjekt údajů nevypovídal v trestním řízení pravdivě. Zásah do práva na ochranu osobních údajů představuje neoprávněné zveřejnění informace o zdravotním stavu (a také odsouzení) bez ohledu na to, zda se jedná o informaci pravdivou, či nikoli. V obou případech se jedná o neakceptovatelný zásah do práva na ochranu osobních údajů, neboť nařčení z nákazy virem HIV vyvolává ve společnosti silné emoce díky rozšířenému povědomí o nevyhléditelnosti a snadnému šíření, což přispívá k izolaci a sociálnímu vyloučení nemocných (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 6 As 144/2013 - 34). Stejně negativně pak může působit také sdělení údaje o předchozím odsouzení subjektu údajů. Podstatné v dané věci je to, že stěžovatelka nedisponovala žádným z titulů podle § 9 zákona o ochraně osobních údajů, který by jí zveřejnění těchto informací společně se jménem subjektu údajů (bez ohledu na jejich pravdivost) umožňoval. Na tom pak nemůže změnit nic ani to, že sám subjekt údajů soukromoprávních prostředků ochrany nevyužil.

[25] Co se týká stěžovatelkou zdůrazňovaného testu proporcionality, Nejvyšší správní soud připomíná, že sama stěžovatelka spatřovala oprávněnost svého postupu v tom, že subjekt údajů citlivé údaje dříve sám zveřejnil. Jak ale bylo vysvětleno výše, svědecký výsledek v trestním řízení za zveřejnění osobních údajů ve smyslu § 9 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů považovat nelze. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, na základě čeho stěžovatelka dovozuje

pokračování

automatické upřednostnění práva na ochranu osobních údajů před svobodou projevu. V daném případě důvod (titul), který by stěžovatelce zveřejnění citlivých údajů o konkrétní osobě umožňoval (předchozí zveřejnění) dán nebyl. Neprovedení testu proporcionality nelze považovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu za vadu napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka netvrdila, že by informace zveřejňovala např. z důvodu uvedeného v § 9 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, tj. z důvodu zájmu na zachování života nebo zdraví jiné osoby, u kterého by bylo namíste poměřovat tento zájem s případným zásahem do práv subjektu údajů. Netvrdila ani to, proč by naopak nad ochranou osobních údajů mělo právo vyhledávat a šířit informace zvítězit. Obecná snaha o informování veřejnosti o kriminální činnosti, které se dopouštějí soukromé (nikoli veřejně činné) osoby, a prosté odkazy na realizaci ústavně zaručené svobody projevu nemohly zveřejnění citlivých údajů společně se jménem subjektu údajů v takové formě, jakou zvolila stěžovatelka, ospravedlnit. Citlivé údaje spojila ve své reportáži s uvedením konkrétního jména (včetně informace o tom, že jde o jméno nově používané), což představuje neakceptovatelný zásah do práva na ochranu osobních údajů subjektu údajů, jak již ostatně bylo uvedeno výše.

[26] A pokud jde o stěžovatelčin odkaz na tzv. zpravodajskou licenci a § 89 občanského zákoníku, Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato námitka představuje nepřípustné právní novum ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud totiž ověřil, že stěžovatelka tuto námitku v podané žalobě neuplatnila, ač jí v jejím uplatnění nic nebránilo. Touto námitkou se proto zdejší soud blíže nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. března 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu